

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **R. P.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, č. j. 8 A 253/2010 – 46,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, č. j. 8 A 253/2010 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále jen „správní orgán“) ze dne 25. 8. 2010, č. j. CPBR-07855/CI-2010-064061, kterým byla podle ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) zamítnuta žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podaná dne 10. 6. 2010 a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud pro upřesnění konstatuje, že podle ustanovení § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. přešla s účinností od 1. 1. 2011 pravomoc rozhodovat o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na ministerstvo vnitra.

Městský soud v Praze uvedl, že správní orgány v průběhu správního řízení řešily otázku, zda žalobce plní účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen, a to s ohledem na to, že po určitou dobu neplatil sociální pojištění. Žalobce namítl, že tuto situaci měl správní orgán posuzovat podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b), resp. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž dosavadní výkladová praxe u právně a skutkově obdobných věcí byla taková, že pokud v době rozhodování již cizince k placení sociálního pojištění přihlášen byl a sociální pojištění platil, pak nebylo možné konstatovat rozpor s účelem, pro který mu byl pobyt povolen. Této žalobní námitce soud přisvědčil.

V projednávané věci se však správní orgán od uvedené praxe odchýlil a skutečnost, že žalobce v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 neplatil sociální pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná, interpretoval jako tzv. závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Z tohoto důvodu žádosti žalobce nevyhověl. Tímto postupem správní orgán pochybil, neboť je zřejmé, že vzhledem k jednání žalobce měla být věc posuzována právě ve smyslu § 37 odst. 1, odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a nikoli podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. V rozhodnutí navíc není odlišeno, zda je v jednání žalobce shledána jiná závažná překážka nebo zda je zde jiný zahraničně politický zájem. Jedná se tedy o zjevně svévolné použití jiného ustanovení zákona, než jaké mělo být na případ žalobce aplikováno.

Městský soud v Praze poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, podle něhož je krajský soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. V projednávané věci se správní orgán zabýval pouze sdělením OSSZ Plzeň ze dne 30. 7. 2010, nezkoumal však již plnění daňové povinnosti žalobce. Za těchto okolností je zřejmé, že správní orgán rozhodoval při nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, jestliže tvrdil, že minimálně od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a že tudíž po tuto dobu neplnil ani účel pobytu. Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesouhlasil se závěrem Městského soudu v Praze, že skutečnost, že žalobce po konkrétně vymezenou dobu neplatil sociální pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná, měla být posouzena ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1, odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Stěžovatel zastává názor, že ze smyslu a účelu zákona č. 326/1999 Sb., stejně jako z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.], vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, po celou dobu pobytového oprávnění. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. lze však jako důvod

pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky aplikovat pouze v případě, kdy cizinec neplní účel pobytu, např. nepodniká jako osoba samostatně výdělečně činná, v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí o podané žádosti. Žalobce doložil k žádosti Potvrzení OSSZ Plzeň-město ze dne 23. 6. 2010 o stavu splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v němž prohlašuje, že jako osoba samostatně výdělečně činná tuto činnost vykonává od 1. 2. 2010. V průběhu vedeného správního řízení (dne 27. 7. 2010) provedl na Okresní správě sociálního zabezpečení Plzeň-město opravu registrace od 1. 5. 2008 dosud a doplatil na základě nových skutečností dopočítané pojistné na důchodové pojištění a vzniklé penále. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. tudíž nelze v posuzovaném případě aplikovat, neboť žalobce v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí účel povoleného pobytu plnil.

Skutečnost, že se žalobce dne 30. 6. 2008 odhlásil z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné a oznámil, že přestal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost a opětovně se přihlásil až dne 1. 2. 2010, představuje podle právního názoru stěžovatele tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., která odůvodňuje neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali cizinci v souladu se zákonnými podmínkami, tj. plnili své povinnosti vyplývající z právních předpisů v souvislosti s účelem povoleného pobytu. Je-li naplněn některý z důvodů pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb., přestal cizinec současně splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Aplikace § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. na případy neplnění účelu pobytu v souvislosti s hrazením pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla potvrzena i judikaturou Městského soudu v Praze (viz. rozsudek sp. zn. 10 A 218/2010 - 42 ze dne 28. 2. 2011), proti němuž byla podána k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost (řízení bylo vedeno pod sp. zn. 9 As 80/2011). Stěžovatel se tedy neztotožňuje s právním názorem soudu, že v posuzovaném případě zjevně svévolně použil jiné ustanovení zákona, než jaké mělo být na případ aplikováno.

Stěžovatel dále napadá pravomocný rozsudek pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel v prvé řadě tvrdí, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť důvody vedoucí ke zrušení správního rozhodnutí jsou vnitřně rozporné. Soud totiž na jedné straně dospěl k závěru, že pokud byl v době rozhodování cizinec přihlášen k placení sociálního pojištění a sociální pojištění platil, nelze neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že cizinec neplní účel, pro který mu byl pobyt udělen ([§ 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.]. V následujícím odstavci však soud zcela nelogicky a v rozporu s výše uvedeným názorem formuloval pochybení správního orgánu tak, že věc měla být posuzována ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1, odst. 2 326/1999 Sb. a nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. k). Soud tedy v odůvodnění napadeného rozsudku zformuloval vnitřně rozporný závěr, že správní orgán měl skutečnost spočívající v tom, že žalobce po vymezenou dobu nebyl přihlášen k placení sociálního pojištění a sociální pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná neplatil, posuzovat podle § 37 odst. 1, odst. 2 zákona č.

326/1999 Sb., tj. jako neplnění účelu pobytu a nesplnění některé z podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu, i když v předchozím odstavci přisvědčil námitce, že rozpor s účelem nelze v tomto případě konstatovat.

Stěžovatel dále tvrdí, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Městský soud v Praze spatřoval pochybení správního orgánu v tom, že se zabýval pouze sdělením Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň ze dne 30. 7. 2010, plnění daňové povinnosti žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné však již nezkoumal. Stěžovatel namítl, že žalobce byl povinen v souladu s § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit potvrzení finančního úřadu České republiky o stavu daňových nedoplatků, což učinil (viz Potvrzení finančního úřadu v Plzni, že žalobce ke dni 24. 2. 2010 nemá daňové nedoplatky vůči územním finančním orgánům České republiky). Samotné plnění či neplnění daňové povinnosti žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné nebyl správní orgán v rámci vedeného správního řízení povinen ani oprávněn zjišťovat. Stěžovatel podotýká, že mu není svěřena působnost v oblasti správy daní ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů a nedisponuje tedy příslušnými pravomocemi. Stěžovatel se neztotožňuje s odůvodněním rozsudku, že bylo rozhodováno při nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Jestliže žalobce při odhlášení na Okresní správě sociálního zabezpečení Plzeň-město prohlásil, že ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že po dobu odhlášení neplnil účel povoleného pobytu tj. samostatnou výdělečnou činnost. Dále stěžovatel odkázal na vyjádření žalobce zaznamenané v Protokolu o výslechu účastníka správního řízení č. j. CPBR-07855/Cl-2010-064061 ze dne 4. 8. 2010. Na základě uvedeného považuje stěžovatel shromážděné podklady pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za dostatečné. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil následující:

Žalobce podal dne 10. 6. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Předchozí pobyt mu byl za účelem podnikání povolen na dobu od 2. 7. 2008 do 1. 7. 2010. K žádosti žalobce doložil potvrzení OSSZ Plzeň - město ze dne 23. 6. 2010 o zaplacení sociálního zabezpečení pro účely § 46 zákona č. 326/1999 Sb. Zde uvedl, že samostatnou výdělečnou činnost zahájil 1. 2. 2010. V průběhu řízení obdržel správní orgán od OSSZ Plzeň-město sdělení ze dne 30. 7. 2010, že žalobce je dle její evidence veden jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 5. 2010 dosud. Ve sdělení je dále uvedeno, že se žalobce dne 27. 7. 2010 se žalobce dostavil k opravě registrace, před opravou registrace byl veden jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2008 a dále od 1. 2. 2010 dosud. V souvislosti s opravou registrace doplatil žalobce na základě nových skutečností dopočítané pojistné na důchodové pojištění a vzniklé penále. Ke svému sdělení OSSZ Plzeň-město přiložila Odhlášku z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné - Oznámení osoby samostatně výdělečně činné, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost ze dne 30. 6. 2008, kde je uvedeno, že žalobce skončí výkon samostatné výdělečné činnosti dne 30. 6. 2008. Podle protokolu o

výslechu účastníka správního řízení ze dne 4. 8. 2010 žalobce uvedl, že se v době povoleného pobytu odhlásil z Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město, nepamatuje si kdy, poté asi na tři měsíce odcestoval na Ukrajinu z rodinných důvodů, po příjezdu se dne 1. 2. 2010 opět přihlásil.

Prvoinstanční správní orgán žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutím ze dne 25. 8. 2010 zamítl. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218, zamítnuto. Odvolací správní orgán uvedl, že z informace OSSZ vyplvá, že žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná minimálně od 1 7. 2008 do 31. 1. 2010. Jestliže cizinec přeruší či ukončí samostatně výdělečnou činnost, je tato skutečnost dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť cizinec nepodniká a neplní tak účel pobytu. Žalobce téměř po celou dobu platnosti předchozího povoleného pobytu neplnil jeho účel nebo ho plnil v rozporu se zákonem. Tuto skutečnost správní orgán posoudil jako závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., která je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rozsudku Městského soudu v Praze rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nesrozumitelné obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal žádné vady rozsudku, které by vedly k jeho nesrozumitelnosti. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že je odůvodnění rozsudku vnitřně rozporné. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pokud byl v době rozhodování cizinec přihlášen k placení sociálního pojištění a sociální pojištění platil, nelze na základě § 37 odst. 1 písm. b), resp. odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že cizinec neplní účel, pro který mu byl pobyt udělen. Stěžovatel spatřuje rozpor v odůvodnění rozsudku v tom, že soud správnímu orgánu dále vytkl, že ve věci aplikoval § 56 odst. 1 písm. k) a nikoli § 37 odst. 1, odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Podle Nejvyššího správního soudu takto Městský soud v Praze vyjádřil pouze názor, že otázka, zda lze v případě neplacení pojistného po určitou dobu vyhovět žádosti žalobce o prodloužení povolení k pobytu, měla být posuzována podle § 37 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. k). Jinak řečeno, soud zde zaujal názor, že fakt, že žalobce sociální pojištění ve vymezené době neplatil, nemohl představovat závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Městský soud

v Praze však tímto nepochybně současně nemínil, že podmínky pro zrušení víza podle § 37 odst. 1, odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. byly naplněny, jak dovozuje stěžovatel.

Co se týče požadavku na odůvodnění rozhodnutí, soud objasnil svůj závěr, proč považoval skutková zjištění správního orgánu za nedostatečná pro účely posouzení, zda žalobce podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná. Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není opodstatněná. Nejvyšší správní soud zde dodává, že pokud stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasil a namítl, že byl povinen k žádosti žalobce pouze požadovat potvrzení finančního úřadu České republiky o stavu daňových nedoplatků, avšak samotné plnění či neplnění daňové povinnosti žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné již nebyl v rámci vedeného správního řízení povinen ani oprávněn zjišťovat, nejedná se o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku, ale o námitku jiné vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žádost žalobce měla být posouzena podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil námitce stěžovatele, že § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Za této situace přichází v úvahu jedině posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Nejvyšší správní soud zde předně zdůrazňuje, že není opodstatněná argumentace Městského soudu v Praze, že ze správního rozhodnutí není zřejmé, zda je v jednání žalobce shledána jiná závažná překážka nebo zda je zde jiný zahraničně politický zájem. Prvoinstanční orgán totiž již ve výroku rozhodnutí vyslovil, že se povolení k dlouhodobému pobytu neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Tento konkrétní důvod zamítnutí žádosti je pak zřejmý i z odůvodnění jeho rozhodnutí, jakož i z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu.

Co se týče otázky aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. v projednávaném případě, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, kde se tento soud výkladem pojmu „závažná překážka“ zabýval. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil závěru správního orgánu, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu.

Z uvedeného vyplývá, že se měl Městský soud v Praze na základě žalobních námitek (zejména v bodě V. žaloby) zabývat otázkou, zda žalobce svým jednáním skutečně účel předchozího uděleného pobytu nenaplnil a zda toto jednání představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Městský soud v Praze byl přitom povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu, tedy především to, po jak dlouhou dobu žalobce samostatně výdělečnou činnost nevykonával a z jakých důvodů.

Nejvyšší správní soud dále shledal pochybení Městského soudu v Praze v tom, že soud při posouzení věci vycházel pouze z tvrzení žalobce o ustálené správní praxi v rozhodování o žádostech o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, aniž jakkoli ověřil, že se skutečně jedná o správní praxi, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Účastník řízení se navíc může dovolávat u správního orgánu obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech pouze tehdy, byl-li tento postup správního orgánu v souladu se zákonem. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, citovaného výše, bylo možné shledat nenaplnění účelu předchozího pobytu cizince [a tedy závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.] i za situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu již podnikal.

Nejvyšší správní soud konečně shledal hrubou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v tom, že Městský soud v Praze správní rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ačkoli pro tento postup nebyly dány v projednávané věci podmínky. Soud je při přezkoumání správního rozhodnutí vždy vázán žalobními důvody, výjimky stanoví zákon. Ke zrušení správního rozhodnutí na základě citovaného ustanovení může soud z úřední povinnosti přistoupit pouze tehdy, pokud je skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, případně pokud správní orgán neprovedl žádné důkazy relevantní pro zjištění skutkového stavu a skutkový stav tak vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a současně tyto vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

V projednávané věci žalobce v žalobě nezpochybnil fakt, že v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 samostatně výdělečnou činnost nevykonával. Podle Nejvyššího správního soudu nebyly dány ani výše vymezené důvody pro zrušení správního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z úřední povinnosti. Skutkové zjištění správního orgánu, že žalobce od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, je totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně podloženo sdělením OSSZ ze dne 30. 7. 2010, že žalobce byl před opravou registrace dne 27. 7. 2010 veden jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2008 a dále od 1. 2. 2010 dosud. Datum ukončení samostatné výdělečné činnosti potvrzuje i Odhláška z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné - Oznámení osoby samostatně výdělečně činné. O přerušení výkonu samostatné výdělečné činnosti svědčí i vyjádření žalobce zaznamenané v protokolu ze dne 4. 8. 2010 a jím uvedený údaj o zahájení činnosti OSVČ v potvrzení OSSZ Plzeň - město ze dne 23. 6. 2010 o zaplacení sociálního zabezpečení pro účely § 46 zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že pokud Městský soud v Praze považoval pro náležité zjištění skutkového stavu za nezbytné objasnění plnění či neplnění daňové povinnosti žalobce, je nutno konstatovat, že toto není pro posouzení, zda žalobce vykonával samostatně výdělečnou činnost, relevantní.

Závěr Městského soudu v Praze o zásadních nedostatcích ve zjištění skutkového stavu je pak v rozporu i se samotným postupem Městského soudu v Praze v této věci. Pokud totiž měl Městský soud v Praze za to, že nedostatečně zjištěný skutkový stav brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, neměl za této situace vůbec přistoupit k právnímu posouzení věci. Městský soud v Praze však ve svém rozhodnutí vymezil jednak právní normu, podle níž měl správní orgán žádost žalobce posoudit [§ 37 odst. 1 odst. 1

písm. b), odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.], a dále uzavřel, že nebyly dány podmínky stanovené touto právní normou pro zrušení víza. Jednotlivé důvody, pro které tak Městský soud v Praze zrušil správní rozhodnutí, tedy jednak nezákonnost tohoto rozhodnutí pro nesprávné posouzení a jednak nemožnost přezkumu správního rozhodnutí z hlediska žalobních námitek pro vady skutkových zjištění, jsou tak ve vzájemném rozporu.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., zrušil dle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným tímto rozsudkem. Městský soud v Praze je tedy v dalším řízení povinen posoudit, zda obstojí závěr správního orgánu jednak o tom, že pokud žalobce od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, nenaplnil tak účel předchozího uděleného pobytu, a dále že toto jednání v projednávané věci představuje závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu